

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **KEBEK s.r.o.**, IČO: 47469366,
sídlem Pražská 5382, 430 01 Chomutov,
zastoupený JUDr. Milanem Kindlem, CSc., advokátem,
vykonávajícím advokacii jako společník KINDL & PARTNEŘI s. r.
o.,
sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov,
proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. 28838-2/2016-900000-304.8,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. 28838-2/2016-900000-304.8, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen dodatečný platební

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

výměr Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 18. 4. 2016, č. j. 62/2016/0501/350. Tímto dodatečným platebním výměrem celní úřad podle § 264 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném do 29. 7. 2016, ve spojení s nařízením Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), a na základě nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 91/2009“), s prováděcím nařízením Komise (EU) č. 2016/278 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „nařízení č. 2016/278“), doměřil žalobkyni antidumpingové clo ve výši 590 655 Kč z důvodu nepreferenčního původu zboží (spojovací materiál). Dle § 251 odst. 1 písm. a) zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vznikla žalobkyni také povinnost uhradit penále z doměřené částky ve výši 118 131 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že nařízení č. 2016/278 konstatuje, že Evropská unie porušila antidumpingové dohody, jimiž je vázána (bod 10 preambule), a proto „*konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli [...] pocházejících z Čínské lidové republiky [...] zrušuje*“ (čl. 1 citovaného nařízení). Podle čl. 2 tohoto nařízení potom „*toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem*“. Nepovažovala za podstatné tvrzení žalovaného, že daňová povinnost vznikla dříve, než nabylo účinnosti nařízení č. 2016/278, protože daňový řád výslovně rozlišuje vznik daňové povinnosti a vybírání daně. Poukázala na § 167 odst. 1 daňového řádu, který upravuje situaci, kdy je odůvodněna obava, že dosud nesplatná daň bude v době její splatnosti nevymahatelná, nebo její vybrání bude spojeno s obtížemi, přičemž podle § 238 odst. 4 téhož zákona zase správce daně činí opatření ke „*zjištění, stanovení a vybrání daně*“. Uvedla, že pojem „vybrání daně“, což je termín zvolený nařízením č. 2016/278, je tedy termínem zcela odlišným od vzniku daňové povinnosti. Poukázala na to, že Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí vycházel z toho, že „vybrání daně“ představuje něco docela jiného, nežli je vznik daňové povinnosti, přičemž odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 13/2008, 1 As 27/2014 a 4 Afs 22/2015. Uvedla, že pokud je v čl. 2 nařízení č. 2016/278 stanoveno, že zrušení antidumpingového cla není základem (důvodem) pro vrácení cla vybraného před datem účinnosti daného nařízení, pak to logicky znamená, že je naopak důvodem vrácení cla vybraného až po datu jeho účinnosti. Poznamenala, že Ústavní soud v celé řadě svých rozhodnutí (např. nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97, rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 49/2004 či IV. ÚS 405/2015) konstatoval, že za prameny práva je nutno i v naší zemi považovat nepsané principy (např. výkladová pravidla). Zdůraznila, že po účinnosti tohoto nařízení nemůže být rozhodováno o povinnosti platit nevyměřené clo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odmítl výklad žalobkyně, který se týká článku 2 nařízení č. 2016/278, neboť z uvedeného ustanovení zcela nepochybně vyplývá, že cla vybraná před Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vstupem uvedeného nařízení v platnost nebyla vybrána v rozporu s právními akty Unie, a proto ani vstup předmětného nařízení v platnost nezakládá důvod pro vrácení již vybraného cla. Dané ustanovení podle žalovaného nijak neupravuje případy, kdy antidumpingové clo vybráno nebylo, přestože již mělo být vybráno před vstupem nařízení č. 2016/278 v platnost. Žalovaný setrval na svém závěru, že v daném případě nařízení č. 91/2009 nadále zakládá účinky antidumpingového opatření, jelikož daňová povinnost vznikla před platností nařízení č. 2016/278. Uvedl, že si je plně vědom přímé použitelnosti prováděcího nařízení č. 2016/278 v České republice a tuto skutečnost v daném řízení nijak nezpochybňoval ani nadále nezpochybňuje. Žalovaný poznamenal, že si je rovněž vědom odlišnosti pojmů „vznik daňové povinnosti“ a „vybírání daně“, přičemž v napadeném rozhodnutí zcela záměrně poukazoval na vznik daňové povinnosti. Zdůraznil, že skutečnosti rozhodné pro stanovení daně se musí řídit úpravou účinnou v době, kdy k takovým skutečnostem došlo, nikoli právní úpravou účinnou až posléze, v době vydání žalovaného rozhodnutí. Žalovaný nadále setrval na závaznosti právních předpisů platných a účinných v době vzniku daňové povinnosti a na podporu tohoto závěru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 87/2008-46.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Z hlediska skutkových zjištění není mezi účastníky sporná skutečnost, že dne 12. 3. 2014 Celní úřad pro hlavní město Prahu rozhodnutím č. j. MRN 14CZ51000012PEDPB3 propustil do celního režimu volný oběh spojovací materiál s deklarovanou zemí původu Tchaj-wan a vyměřil clo 29 496 Kč. Dne 21. 1. 2016 zahájil celní úřad u žalobkyně kontrolu po propuštění zboží, jejímž předmětem byla kontrola správnosti údaje o zemi původu zboží. S právním zástupcem žalobkyně byla projednána zpráva o kontrole po propuštění zboží, ve které je obsaženo kontrolní zjištění, že zemí původu předmětného zboží je Čínská lidová republika, nikoli Tchaj-wan. Následně vydal celní úřad dne 18. 4. 2016 dodatečný platební výměr č. j. 62/2016/0501/350, kterým žalobkyni doměřil clo 590 655 Kč a uložil jí též povinnost uhradit penále z doměřené částky ve výši 118 131 Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Soud předně uvádí, že souhlasí s výkladem žalobkyně o přímé závaznosti nařízení Evropské unie a jejich přímé použitelnosti pro projednávanou věc, přičemž tento výklad nijak nezpochybňuje. Pro posuzovanou věc je podstatná skutečnost, že k vydání nařízení č. 2016/278, kterým Evropská komise zrušila antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli z Čínské lidové republiky, uloženého nařízením č. 91/2009, přistoupila z důvodu neslučitelnosti tohoto antidumpingového cla s čl. 2.4, 2.4.2, 3.1, 4.1, 6.1.2, 6.2, 6.4, 6.5 a 6.5.1 Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994.
9. Stěžejní pro vyřešení námitek žalobkyně je proto otázka, zda nařízení č. 91/2009, podle něhož bylo žalobkyni doměřeno clo, bylo neplatné od samotného počátku (*ex tunc*). Neplatnost nařízení může podle čl. 263 a násl. smlouvy o fungování Evropské unie prohlásit pouze Soudní dvůr Evropské unie, přičemž tento soud rozhoduje též o položených předběžných otázkách ze strany soudů členských států. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že z Úředního věstníku Evropské unie (ze dne 21. 8. 2017, zn. C277, položka 2017/C 277/32, str. 22, dostupné z <https://eur-lex.europa.eu>) soud zjistil, že k této problematice byly podány předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (podané Commissione tributaria di primo grado di Bolzano [Itálie] dne 21. dubna 2017 – Rotho Blaas Srl v. Agenzia delle Dogane e dei Monopoli, Věc C-207/17). Předběžné otázky byly v uvedené věci položeny takto:
- I. Jsou nařízení (ES) č. 91/2009 „o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky“, s prováděcím nařízením (EU) č. 924/2012, „kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky“, a prováděcí nařízení (EU) č. 519/2015 „o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009“ neplatná/protiprávní/nесlučitelná s Dohodou o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 a s rozhodnutím Odvolacího orgánu Světové obchodní organizace ze dne 28. července 2011?
- II. Pokud bude rozhodnuto o neplatnosti/protiprávnosti/nесlučitelnosti nařízení (ES) č. 91/2009 o uložení antidumpingového cla a s ním souvisejících prováděcích nařízení č. 924/2012 a č. 519/2015, má zrušení antidumpingového cla uloženého na základě sporných opatření právní účinky od okamžiku vstupu prováděcího nařízení (EU) č. 278/2016 v platnost, nebo ode dne vstupu sporného opatření, tj. „základního“ nařízení (ES) č. 91/2009, v platnost?
9. O předběžné otázce rozhodl Soudní dvůr Evropské unie rozsudkem ze dne 18. 10. 2018, věc C-207/17, Rotho Blaas Srl proti Agenzia delle Dogane e dei Monopoli, kde k první z položených otázek konstatoval, že „pokud jde o dohody WTO, z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že tyto dohody s ohledem na svou povahu a strukturu v zásadě nepatří k normám, s ohledem na něž lze přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů. [...] pokud by měl soulad unijního práva s pravidly WTO zajišťovat přímo unijní soud, zákonodárné nebo výkonné unijní orgány by byly zbaveny rozhodovacího prostoru, který mají podobné orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obchodních partnerů Unie. Je totiž nesporné, že některé smluvní strany, mezi něž patří nejvýznamnější obchodní partneri Unie, vyvodily ve světle předmětu a cíle dohod WTO právě ten závěr, že tyto dohody nepatří mezi normy, v jejichž světle soudní orgány přezkoumávají legalitu pravidel vnitrostátního práva. Takový nedostatek reciprocity, pokud by byl připuštěn, by mohl ohrozit rovnováhu při použití pravidel WTO. [...] není dána ani možnost, aby se hospodářský subjekt mohl před unijním soudem dovolávat neslučitelnosti unijního nařízení s takovým rozhodnutím OŘS (Odvolací orgán Světové obchodní organizace – pozn. soudu), jako je rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011. Doporučení nebo rozhodnutí OŘS, které konstatují nedodržení pravidel WTO, totiž nemohou být v zásadě a bez ohledu na jejich právní dosah co do podstaty odděleny od hmotněprávních pravidel vyjadřujících povinnosti sjednané členem v rámci WTO. Podle judikatury Soudního dvora se tedy za účelem zjištění, zda je unijní akt neslučitelný s tímto doporučením nebo rozhodnutím, nelze před unijním soudem dovolat doporučení nebo rozhodnutí OŘS, která konstatují nedodržení pravidel WTO, ani hmotněprávních pravidel vyplývajících z dohod WTO. Pouze ve dvou výjimečných situacích, které se týkají vůle unijního normotvůrce omezit si svůj rozhodovací prostor při uplatňování pravidel WTO, Soudní dvůr připustil, že unijnímu soudu přísluší přezkoumat případně legalitu unijního aktu a aktů přijatých k jeho provedení s ohledem na dohody WTO nebo rozhodnutí OŘS konstatující porušení těchto dohod. Zaprvé se jedná o případ, kdy Unie zamýšlela splnit zvláštní závazek přijatý v rámci těchto dohod, a zadruhé o případ, kdy dotčený akt unijního práva výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení těchto dohod. Co se týče nejprve nařízení č. 91/2009 dotčeného ve věci v původním řízení, je třeba uvést, že toto opatření výslovně neodkazuje na konkrétní ustanovení článku VI GATT 1994 ani z něho nevyplývá, že přijetím tohoto nařízení hodlala Rada provést zvláštní povinnost přijatou v rámci této dohody nebo obecněji dohod WTO. Pokud se předkládající soud konkrétně táže na platnost uvedeného nařízení s ohledem na rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011, stačí konstatovat, že toto rozhodnutí bylo přijato po přijetí uvedeného nařízení, a proto pro ně nemůže představovat právní základ. Dále, pokud jde o prováděcí nařízení č. 924/2012 a 2015/519, i když tato nařízení do jisté míry odrážejí ochotu Unie dodržovat rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011, s ohledem na výjimečnou povahu situací umožňujících přezkum legality s ohledem na pravidla WTO, jak je uvedeno v bodě 47 tohoto rozsudku, nemůže toto postačovat pro domněnku, že přijetím uvedených nařízení, Unie chtěla provést zvláštní závazek přijatý v rámci WTO, kterýžto může odůvodnit výjimku z nemožnosti dovolávat se pravidel WTO před unijním soudem a umožnit posledně uvedenému provádět přezkum legality dotčených unijních aktů s ohledem na tato pravidla. Prováděcí nařízení 2015/519 totiž pouze potvrzuje uložení antidumpingového cla na dobu dalších pěti let po přezkumu tohoto cla před jeho uplynutím, aniž by zmínilo rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011. Mimoto ani výslovně neuvádí závazky podle pravidel WTO. Konečně, co se týče prováděcího nařízení č. 924/2012, je pravdou, že některé body jeho odůvodnění odkazují na uvedené rozhodnutí tím, že zmiňují závěry v něm vyjádřené. Z toho však nevyplývá vůle unijního zákonodárce vyhovět právě těmto závěrům, nýbrž spíše v jejich světle přezkoumat dotyčné antidumpingové clo při zachování svého manévrovacího prostoru při uplatňování pravidel WTO v tomto ohledu. Úvaha téže povahy je kromě toho základem obecné zmínky zejména antidumpingové dohody WTO v tomto nařízení. Za těchto okolností nelze mít za to, že legalitu sporných nařízení lze posoudit podle článku VI GATT 1994 nebo s ohledem na rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011. Je tedy třeba konstatovat, že přezkum první otázky neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost sporných nařízení.“

10. Z výše citovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie je zřejmé, že přijetí zprávy Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odvolacím orgánem Světové obchodní organizace, z níž vyplývá nesoulad postupu vedoucího k zavedení předmětného cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI. Všeobecné dohody o clech a obchodu, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009, resp. daného antidumpingového cla, irelevantní. Stejně tak Soudní dvůr Evropské unie jednoznačně vyjádřil, že zrušení antidumpingového cla nelze vnímat jako důvod jeho neplatnosti. Z uvedeného též vyplývá, že účinnost nařízení č. 2016/278 nemá žádný vliv na vznik povinnosti uhradit antidumpingové clo za účinnosti nařízení č. 91/2009.

11. Soud se shoduje se žalovaným v tom, že daňová povinnost ve smyslu § 3 daňového řádu vznikla v projednávané věci přijetím celního prohlášení ev. č. MRN 14CZ51000012PEDPB3 dne 12. 3. 2014 (k tomu srov. čl. 201 odst. 2 celního kodexu). Soud dále uvádí, že podle článku 85 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, který nabyl plné účinnosti dne 1. 5. 2016, platí, že *částka dovozního nebo vývozního cla se stanoví na základě pravidel pro výpočet cla, která se na dané zboží vztahovala v okamžiku, kdy celní dluh u tohoto zboží vznikl.* Žalobkyně přitom nijak nezpochybnila skutkový závěr celních orgánů, že v dané věci byla nesprávně deklarována země původu, neboť skutečnou zemí původu byla Čínská lidová republika, nikoli Tchaj-wan. Celní orgány tedy postupovaly naprosto správně, pokud doměřily žalobkyni antidumpingové clo podle nařízení č. 91/2009, jehož sazba byla pro zboží pocházející z Čínské lidové republiky stanovena na 74,1 %, neboť povinnost zaplatit antidumpingové clo vznikla dne 12. 3. 2014.
12. Soud s ohledem na výše uvedené nesouhlasí se žalobkyní v tom, že z čl. 2 nařízení č. 2016/278 lze za pomoci argumentu *a contrario* logicky dovodit, že zrušení antidumpingového cla je důvodem vrácení cla vybraného po datu účinnosti tohoto nařízení, a proto nemůže být ani rozhodováno o povinnosti platit zrušené a nevybrané clo. Žalobkyně zmiňovaný článek zní následovně: *Jak je stanoveno v článku 3, nabývá zrušení antidumpingového cla uvedeného v článku 1 účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem.* Z citovaného článku dle soudu v žádném případě neplyne, že by zrušení antidumpingového cla s účinností od 28. 2. 2016, kdy se stalo účinným nařízení č. 2016/278, znamenalo, že nelze doměřit clo, které měl daňový subjekt uhradit před účinností tohoto nařízení. Z ustanovení daného článku lze naopak shledat, jak je výše uvedeno, že pozdější zrušení antidumpingového cla (účinné od 28. 2. 2016) nemá žádný vliv na antidumpingová cla po právu uložená podle tehdy platného a účinného nařízení č. 91/2009.
13. Jak je výše uvedeno, pro projednávanou věc byla klíčová otázka vzniku daňové povinnosti, a je proto zcela bezpředmětné zabývat se významem pojmu „vybrání daně“, neboť na posouzení této věci nemá uvedený pojem žádný dopad. Použití pojmu „vybraného cla“ v čl. 2 nařízení č. 2016/278 totiž nemá vliv na to, že žalobkyni vznikla povinnost uhradit antidumpingové clo ke dni 12. 3. 2014 a že jí bylo správně doměřeno clo 590 655 Kč. Nepřípadné jsou rovněž poukazy žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90, publ. pod č. 2001/2010 Sb. NSS, ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, publ. pod č. 3049/2014 Sb. NSS, nebo ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, publ. pod č. 3368/2016 Sb. NSS, www.nssoud.cz, které se zabývají povahou a důvody pro vydání zajišťovací příkazu, neboť jde o skutkově i právně zcela rozdílné věci. Též z usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. II ÚS 432/2012, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost daného stěžovatele a které se zabývalo vlivem rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o povolení splátek na promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky, neplynou pro projednávání případ žádné relevantní závěry.

14. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. prosince 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.